

Till höger: Eleverna på kulturskolan och föreningen DuD:s gemensamma musikallinje får information.

Nedre raden från vänster: Repetition av senaste uppsättningen "The Greatest". Dansläraren Susanne Carlsson-Ström hjälper till med en dans. Lärarna på musikallinjen med Jenny Cronholm i förgrunden.

Här blir man lycklig av nervositet

Blod, svett, skratt och tårar. Spring upp och ner i trappor. Kläder ska av, kläder ska på. Blåmärken över hela benen på grund av att man ålat omkring på scengolvet och ett förstört ansikte på grund av allt smink man fått kleta på sig för att inte se blek ut i lampornas strålar.

Nej, nu tar vi och börjar om från början. Bakom kulisserna, att vara med i en produktion.

14 par skor står uppradade vid ingången till DuD:s lokaler. Det är första gången vi på musikallinjen har repetition. Alla sitter vi nervösa inför att få veta vilken musikal vi ska få spela. Blir det en gammal? Blir det en nyskriven? Vad ska den handla om? Vilka roller finns?

Allt möjligt flyger genom huvudet i väntan på att få det manus som kommer lägga grunden för hur resten av musikalåret kommer att bli. Nu kommer det. Nu kommer det!

Ett leende sprider sig genom hela lokalen på alla oss elever. Jag kommer fortfarande ihåg känslan av nyfikenhet och spänning. På framsidan står det "The Greatest". Efter det gick allt faktiskt väldigt fort.

I rasande fart

Man började läsa igenom manuset med olika personer så att lärarna sedan kunde känna efter vilka personer som passade bäst för vissa roller. Sedan passerade hela höstterminen förbi i rasande fart och så helt plötsligt var det juluppehåll.

Tycker ni som jag att det är väldigt skrämmande vad tiden kan gå fort? Och varför ska den alltid göra det när man har som roligast? En tre timmars lång repetition känns som högst en kvart medan en lektion i skolan känns som evigheter.

Det är det negativa att göra något man tycker är roligt, för det tar slut alldeles för fort. För innan man vet ordet av det så ska allt sitta och man är inne i den sista veckans intensiva repetitioner.

Nu måste allt falla på plats. Ingenting får gå fel. Pressen man får på sig tar all energi man har i kroppen. Men inte får man tänka på det. Humöret och energin måste vara på topp.

Det sista som händer före premiären är gen-repet. Man kör hela musikalen i ett streck och har chansen att öva in danserna, sångerna, texterna för den absolut sista gången.

Ler hela tiden

Nervositeten börjar nå sin höjdpunkt och man kan inte sitta still längre, plus att man bara går runt och ler hela tiden för att man producerar för mycket endorfiner. Men det är på något sätt även den bästa känslan man kan få. Tänk er att vara lycklig av nervositet. Låter inte det ganska härligt?

Kanske man kan förknippa det lite med känslan som man har när man är kär. Man dör av rädsla på grund av nervositeten över att allt ska

gå fel men samtidigt så är det det bästa du vet. Hur går det ihop egentligen? Så känner jag när jag står backstage i väntan på att träda in på scenen.

Sedan tar allt bara slut. Sista föreställningen är avslarad. Vad ska man göra nu? Produktionen har i princip varit hela ens liv de senaste veckorna. Skolan har helt fått hamna i bakgrunden. Det här är ingenting att syssla med om det bara gör så att jag misslyckas med betygen.

En skvätt av övertydlighet

Men ta det lugnt bara, man kommer snart in på samma arbetsbana igen som man hade innan intensivveckan. Dock så kan man lida av biverkningar som att man går och nynnar på alla sångmelodier och sjunger med i alla texter.

Man kan även få en liten skvätt av övertydlighet, som kommer från agerandet. Men ta det lugnt med den biten med. Det positiva är att biffekterna inte är permanenta och försvinner helt efter några veckor.

Innan man vet ordet av det så har det gått ett år och vi har hamnat på ruta ett igen. 14 par skor står uppradade vid ingången till DuD:s lokaler. Det är första gången vi har repetition. Alla sitter vi nervösa och väntar på vad lärarna ska säga. Vad ska vi få spela den här gången? Det blir i alla fall inte något som har namnet "The Greatest".

Text & Bild: Isabella Carlsson

